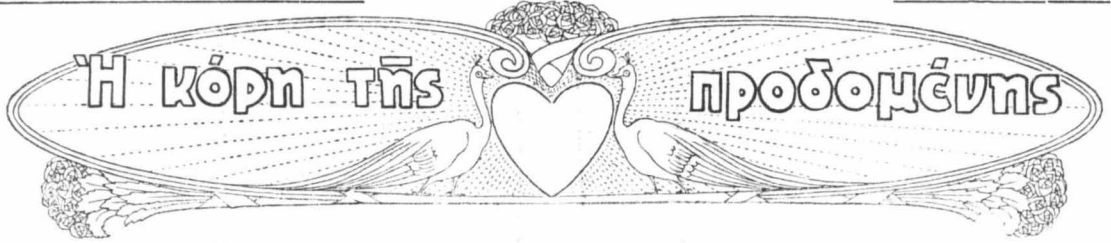


ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.—Ο σημερινός Τζιλ ντε Σέμπρ κι' η εξαδέλφη του Μάττυ, ένα παραλαβημένο κορίτσι, γεμάτο ιδιοτροπίες, ταξιδεύοντας στην Ίταλια, τραυματίζονται, ο πρώτος έλασαρ κι' η δεύτερη σοβαρότερα, σ' ένα αεροκινησιώτικο δυστύχημα. Επειδή η κατάσταση της Μάττυ δεν επιτρέπει τη μεταφορά της στη Φλωρεντία, αναγκάζεται να δοθεί η φιλανθρωπία του γέρο Πάολο Νεράλντι, ενός αυταρχικού δασκάλου, ο οποίος ζη μαζί με την έγγοιη του, την Άραία και γοητευτική Κλάρα. Η Κλάρα είναι κόρη της κόρης του Νεράλντι κι' ενός Γάλλου ευπατριώτου, ο οποίος, λίγο μετά το γάμο του, εγκατέλειψε τη σύζυγο του, κάνοντας την έτοι να πεθάνει, κι' ο οποίος δεν ενδιαφέρθηκε ποτέ να μιάη τίποτα για την κόρη του. Η Μάττυ αντιμετώπισε την Κλάρα για την χωροφρία της, επειδή η ίδια είναι άσχημη, ενώ αντίθετος ο Τζιλ την συμπαθεί θλόσνια και πιο πολύ. Μιά μέρα, καθώς ο Τζιλ και η Κλάρα κουβεντιάζουν, ανακαλύπτουν έξαφνα ότι ο πατέρας της Μάττυ είναι ο ίδιος ο πατέρας της Κλάρας, ο οποίος εγκατέλειψε τη σύζυγο του και την κόρη του.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Κι' άναρωτιόταν, άν είχε κάνει καλά, επιτρέποντάς του να της φέρεται ως εξαδέλφος της, όσο τό σκεφτόταν αυτό, εύρισκε ότι είχε θιαστεί πολύ. Βέβαια, η έξομολογήσεις του την είχαν συγκινήσει και της είχε φανη τις στιγμές εκείνες ειλικρινής... Μά κι' οι όρκοι του Φρανσουά ντε Κομπέρ, τού πατέρα της, προς την μητέρα της Άντζολίνα, θά είχαν άσφαλώς τον ίδιο τόνο ειλικρινείας.

Μά στην περίπτωση αυτή, επρόκειτο άπλώς για μία φίλια μεταξύ έξαδέλφων. Μά χωρίς άλλο, και στη φίλια, όπως και στον έρωτα, οι άνδρες θά ήσαν ψεύδεις, ύποκριτοι...

Η σκέψεις αυτές βασάνιζαν όλη τη νύχτα την Κλάρα... Κ' επειδή κι' η ίδια δεν ήξερε οε τί συμπεράσμα να καταλήξει, την άλλη μέρα έπηγε στον έφημεριο που είχε εύλογησει άλλότε τους γάμους της μητέρας της, για να τον συμβουλευθή σχετικά. Έκενός της άκουγε με προσοχή, χτυπώντας συγχρόνως με τα δάχτυλά του την ταμπάκαρη που τού ήταν άκουμπιόμενη κοντά του, επάνω στο τραπέζι.

—Α! είν' ο έξαδέλφος σας! ψιθύρισε. Είν' ένας άθωπος έξαιρετικής αντίληψιας, άξιαγάπητος, που μαγεύει όσους τον πλησιάσουν... Μά μού φαίνεται πολύ δύσκολο να έξακριώθη κανείς τί ύπάρχει στο θάθος του... Εινε καλός; Είνε κακός; Μού φαίνεται πού είνε και τά δύο, κατά τις ώρες. Όσο για την άδιαφορία του προς τη θρησκεία, αυτή είνε άπόλυτος. Μά, σύμφωνα με όσα μού λέτε, σταινε γι' αυτό οι γονείς του. Ό Θεός θά στείλη ίσως μία μέρα τό φώς του στο στωχό αυτό νεό.

—Και νομίζετε ότι δεν φέρθηκα καλά άπάναντί του, κύριε έφημεριε;

—Άφου είν' έξαδέλφος σας, δεν μπορείτε διαρκώς να τον άποφεύγετε... Ένεργείστε μόνο με περίσκεψη, επειδή είνε μία νέα κόρη χωρίς μητέρα κ' επειδή ο πραγματικός χαρακτήρ αυτού τού νεού μας είνε άγνωστος...

—Ξέρετε τί είνε ως συγγραφέυς;

—Άν και δεν είμαι ένήμερος της Γαλλικής φιλολογίας, δεν άνοιώ ότι είνε ένδοξος δραματικός συγγραφέυς κι' ότι τά έργα του έγουν μεγάλη φιλογολογική αξία. Ξέρω ότι τό έργο του δεν είνε ανήθικο με τη σημασία που δίνουν γενικώς σ' αυτή τη λέξη... Μά είν' ένας μεγάλος σατυρικός, ένας άδυοσώπητος σαρκαστής όλων των άδυοναμικών και των ήθικών άτελειών, μέγρι τού σημείου—όπως μού έλεπε ο φίλος μου που μού άνεκοίνωσε αυτή τη λεπτομέρεια—ώστε τά έργα του να προκαλούν μ' άλλόκοτη άπογοήτευσι, μία πικρή περιφρόνησι τού άλλου, μία άπδια για όλους και για όλα...

—Μά τότε τό έργο του δεν είνε κακό.

—Όχι, βέβαια... Κάνει μεγάλο κακό στις ψυχές... Γι' αυτό σάς επαναλαμβάνω ακόμα μία φορά: να αποφυλαγώσαστε και να σκεφτώσαστε πολύ

όταν άκούτε τις γνώμες τού κ. ντε Σέμπρ. Μπορεί να είνε ένας πολύ τίμιος άνθρωπος, μά, είνε συγχρόνως ένα πνεύμα που έχει βγή από τον ίδιο δρόμο...

Η Κλάρα ξαναγύρισε στο σπίτι της έξ ίσου άνήσυχη όσο ήταν και την ώρα που έφυγε. Όσα της είχε πη ο έφημεριος για τον Τζιλ κάθε άλλο παρά την είχαν καθησυχάσει... Ό έξαδέλφος της της φαινόταν ακόμα περισσότερο ανίγιστικός, και για μία καλή Χριστιανή, σάν κι' αυτή, ήταν πολύ άδυονηρό να σκέπτεται ότι αυτός ο άνθρωπος, ο τόσο πλούσια προικισμένος από τη φύσι, χρησιμοποίησε τό ταλέντο του με τόσο κακό τρόπο...

Τόν ξαναείδε την επομένη, την ώρα που κατέβαινε από τό δωμάτιο της Μάττυ. Ό Τζιλ στάθηκε μέσα στη μικρή σάλλα, όπου ο ανιόρ Νεράλντι διάβαζε, ενώ η Κλάρα έστρωσε τό τραπέζι. Δείχτηκε τόσο ευγενικός, τόσο άξιαγάπητος, ώστε η Κλάρα, όση ώρα εκείνος βρισκόταν εκεί, ένωιασε να διαλύονται σχεδόν η άμφιβολίες της για την ειλικρινεία του. Η θερμή και μελωδική φωνή του, είχε τόσους πολύ ειλικρινείς. Τό θλέμμα του, παρ' όλη την ειρωνική λάμψι που τό δειχίσκε πολύ συχνά, φαινόταν ν' άποκαλύπτει μία πραγματική τιμωήτρια, όταν γεμάτο ηλικυότητα, προσπλωνόταν επάνω στην Κλάρα.

Μά μετά την άναγώρησι του, η δυσπιστία της ξαναγύρισε. Της ξαναγύρισε μάλιστα πιο δυνατή από πριν, γιατί η Κλάρα αντιλαμβανόταν ότι ύποχωρούσε στην άκατανίκητη γοητεία που σκόρπιζε γύρω του ο Τζιλ.

Κατά τις επόμενες έπισκέψεις τού Τζιλ, άρχισε να τον παρατηρή προσεχτικά χωρίς να φαίνεται. Μά είχε δική να σκέφεται ότι αυτός ο χαρακτήρ ήταν πολύ δυσκολογνώριτος. Έπειτ' από πολλές ήμερες δεν είχε προχωρήσει σχεδόν καθόλου: η σφιγγ έμενε πάντοτε άδιαπέραστη πίσω άπ' την χαιτευτική ειλικυότητα τού θλέμματός της.

Έν' άπόγευμα, καθώς εργαζόταν μέσα στον κήπο κάτω άπ' τά ρόδα και τις κληματαίδες, είδε τον Τζιλ να παρουσιάζεται κρατώντας ένα πακέτο στο χέρι.

—Ο ανιόρ Νεράλντι δεν είν' εδω; ρώτησε, άφου έσφιξε τό γέρι που τό έβωσε η Κλάρα. Τού έφερε μερικά από τά έργα μου μεταφρασμένα στην Ίταλική, γιατί μού έξέφρασε τις άλλες την έπιθυμία να τά διαβάσω.

—Όχι. Ό παππούς θηγχε έξω, μά θά γυοιση πολύ γρήγορα. Είστε πολύ καλός, Τζιλ, που τού κάνετε αυτή την ευχαρίστησι.

—Θά είνε τάχα εύχαριστήσι; έπτε μ' άμφιβολία ο νέος. Πολλές από τις ιδέες που διατυπώνονται στα έργα μου δεν είνε δικές μου και θά τόν ψυγράνουν ίσως...

—Τά μεγάλα μάτια της Κλάρας, σοβαρά και θλιμένα, καρφώθηκαν άπάνω του.

—Γιατί τό κάνετε αυτό; ρώτησε η Κλάρα.

—Ο κ. ντε Σέμπρο χαμογέλασε με μία πικρή περιφρόνησι.

—Γιατί... Και πώς θέλετε να κάνω διασπορητικά; Δεν έχω κανένα άδυονηό. Πηγαίνω κατά τό κέφι της φαντασίας μου—κι' η φαντασία είνε ένας άδυονηός που μπορεί να άδυνηση πολύ μακρούς—και μέγρι ένγκλήματος άόκεια. Μά δεν θέλω να πω μ' αυτό ότι έπασα κ' ενό ως εκεί, μά πάντοτε δεν άνοιώ ότι τά έργα μου μπορούν να κάνουν κακό... και πολύ κακό, μάλιστα...

—Τό ξέρετε! . κ' έξακολουθείτε να γράφετε μ' αυτό τόν τρόπο... Ό! είνε τρουανγικό...

Τό ένόνηγιο είχε έξαφνει από τά χείρια της Κλάρας, η οποία κτύπαζε τον Τζιλ με μάτια δισταλμένα άπό



Τά μεγάλα μάτια της Κλάρας, σοβαρά και θλιμένα, καρφώθηκαν επάνω του...

αγανάκτσει και μ' ένα είδος τρόμου.

"Ένα σαρκαστικό γέλιο ξέφυγε από τα χείλη του κ. ντέ Σεμπρ.

"Μά για ποιό λόγο θέλετε να μ' ενδιαφέρουν ή ψυχές των άλλων, κ' αν ακόμα παραδεχτούμε ότι πιστεύω στην ύπαρξη της ψυχής, πράγμα που μου συμβαίνει καμιά φορά, προπάντων όταν θρίσκομαι κοντά σας. Μου άρσει να γράφω θιασικές σάτιρες, σκηνές των οποίων οι ήρωες προκαλούν την αποκαρδία και την περιφρόνηση. Δεν άνηχάω καθόλου για τό αποτέλεσμα που μπορούν να φέρουν στους συγχρόνους μου—σας θεατώντας πως ούτε τό σκέφτομαι καν...

"Είνε φριχτό! ψιθύρισε ή Κλάρα με φωνή πνιγμένη.

Και τό ώραία της μαύρα μάτια αποστράφηκαν με φρίκη απ' αυτό τό σαρκαστικό και κακό βλέμμα.

Με μιά κίνηση ζωηρή, ό Τζίλ κάθισε κοντά της στον πάγκο, και της έπιασε τό χέρι.

Τού κάποιο προσπαθήσατε να έμβασθόνετε αυτές τις ήμέρες στον χαρακτήρα μου, της είπε στό αυτό με φωνή κάτω ειρωνικη, κα τό πολύ γλυκεια. Μην επιχειρήτε ένα πράγμα αδύνατο... "Αν δεν φανερωθώ μόνος μου σε σας, ποτέ δεν θα μάθετε τί υπάρχει στό βάθος του ξεσάβελφου σας... Ούτε κ' ό ίδιος δεν τό ξέρεי έντελως. Μά πάντως, τού άρσει να σας φανερώση ότι ξέρει από τον πάτερηχη αθλιότητά του, θέλει να είνε απολύτως ειλικρινής μαζί σας, γιατί ξέρει πως είντε μιά μεγάλη και καλή ψυχή.

"Η Κλάρα προσπαθώσε ν' αποτραπήξει τό χέρι της, μά εκείνη τό κρατούσε πολύ σταθερά. Με τό τελευταία λόγια του, ύψωσε τό μάτια του προς αυτόν και είδε την όψη του σοβαρή και κάπως συγκινημένη.

"Ναι, εξακολούθησε ό Τζίλ, είμαι κακός, τό ξέρω... Δεν ύπάρχει σε μένα κανένας οίκτος, καμμία καλωσύνη για τις άθλιότητες των άλλων, για τις ήθικες αθλιότητες προπάντων και ύποφέρω γι' αυτό... Ό εγωισμός μου, κάθε άλλο μου δίνει παρά την εύτυχία... Μά τί θέλετε να κάν ήνας δυστυχισμένος άνθρωπος σαν κ' εμένα, ό οποίος συνάντησε τό δρόμο του μόνχα την κολακεία και την βουλοπρέπεια κ' ό οποίος, εκ προκαταλήψεως, μελετάι τό θίτσια και τις άθλιότητες των άλλων, χωρίς να θέλει να κυττάξ ή πιό πέρα κ' ό οποίος δειχνει, ότι δεν πιστεύει πως κα τό καλό ύπάρχει στον κόσμο: Τί θέλετε να κάν ής την ήμερα, που θα ύπορεση επιτέλους να ήί από κοντά μιά ψυχή πραγματικά ώραία, ή οποία θα του φανέρωνε ότι ή άρετή, ή ευγένεια της ψυχής και ή λεπτή καλωσύνη δεν είντε μάταιες λέξεις;... Κλάρα, χωρίς να τό ύπομιάζετε, κλονίσατε τον σκεπτικισμό μου... Χάρης σε σας, ό Τζίλ ντέ Σεμπρ είντε ίσως λιγώτερο κακός σήμερα...

"Τί της έλεγε λοιπόν αυτό; "Η Κλάρα καταλάβαινε όλοένα καί-πιό λίγο...  
"Δεν ξέρω, σ' αλήθεια, τί είντε! ψιθύρισε αφήνοντας να της ξεφύγη χωρίς να θέλη ή σκέψη της.  
"Εγω, πράγματι, ένα χαρακτήρα πολύ μπερδεμένο κ' ύπως σας έλεγα πρό όλιγου, δεν ξέρω κ' εγώ ό ίδιος καλά τον εαυτό μου. "Επί πολύ καιρό, θεωρούσα τον εαυτό μου άνικανο για μιά καλή πράξη. Μά, από τον καιρό που σας γνώρισα, μου φαίνεται ότι θα μπορούσα να κάνω κάτι, άν μου παρουσιάζον ή εύκαιρία—ώ! μιά μικρή, πολύ μικρή καλωσύνη!...  
Και πάλι ένα ειρωνικό γέλιο είχε φανή στα χείλη του, μά κάτω απ' την ειρωνεία του κρυθόταν μιά έλαφρά συγκίνηση.  
Αυτά τα δυό αίσθήματα πρόβιζε και ή φωνή του, καθώς έξακολουούσε να λέη, κυττάζοντας τό σαστισμένο πρόσωπο της Κλάρας.  
"Θά ήθελα να με μάθετε να ήνω καλύτερος για να μην είμαι πια ός σας ένα άντικείμενο φρίκης. "Έχετε μάτια τόσο έκφραστικά, ώστε διαβάζω σ' αυτά όλες τις σκέψεις σας για μένα.  
"Ω! ναι, είντε τόσο φριχτό να κάνης κακό στην ψυχή του άλλου! είπε ή Κλάρα.  
"Εγώ άρχισα να γράφω ένα καινούργιο έργο, είπε ό Τζίλ σοβαρά, θα τό ξεσκίωω και θα γράφω ένα άλλο που θα μπορούσατε να τό επιδοκιμάσετε και σεις, Κλάρα...  
"Εκείνη τον κυττάζε με ύφος που σήμαινε: "Λέτε την αλήθεια;... "Η μήπως με κοροιδεύετε;"  
"Ό Τζίλ άρχισε να γελάει λίγο πικρά.  
"Ωστε, είπε, δεν ύπάρχει κανένας τρόπος για να σας πείσω... Για σας είμ' ένας αδιόρθωτος άνθρωπος του κακού...  
"Ω! όχι!... "Όχι, Τζίλ, μη τό λέτε αυτό... Σας πιστεύω



"Η Μάττυ έπινε τό τσάι της...

ώρα... Πιστεύω ότι ύποφέρετε, ότι κουραστήκατε απ' τον σκεπτικισμό σας, ότι θέλετε να δώσετε λίγη απ' την εμπιστοσύνη σας στη μικρή χωρική ξεσάβελφη σας κ' ότι ή συμμόνια της θα σας κάνει καλό...

Μιλούσε με όρημ κ' όλη ή θερμύη της πονετικής καρδιάς της έλαμπε μέσα στα ώραία της μάτια.

"Ετσι δεν είντε, Τζίλ; τον ρώτησε.

"Ναι, έτσι είντε... Δεν έδειξα ποτέ εμπιστοσύνη σε κανένα, μά σε σας ένοιωσα άμέσως ότι θα με καταλαβαίνατε...

"Νά σας καταλάβω; Μά νομίζω ότι από θα είντε πολύ ευκολο...

"Θά σας θωθήσω, είπε ό Τζίλ χαμογελώντας. "Επεις πάλι στο έργο μου...

"Ό Πάολο Νεράντι έφτασε εκείνη τη στιγμή και, πίσω του, παρουσιάστηκε ή μίστρες Σιητόν. Είχε δη τον κ. ντέ Σεμπρ και τό είχε πη αυτο στη Μάττυ, ή οποία την έστειλε για να τού πη να πάη κοντά της.

"Θάρω σε λίγο, άπάνσε ό Τζίλ. Τώρα είμαι άπασχολημένος, καθώς βλέπετε, μίστρες Σιητόν.

"Η Κλάρα διαμαρτυρήθηκε:

"Μά άν ή παρουσία σας, είπε, διακεδάξει την ξεσάβελφη σας, δεν θα ήθελα έξ αιτίας μου...

Τότε ό Τζίλ της είπε με τό πιό γλυκό χαμόγελο:

"Ναι, έξ αιτίας σας δεν πηγαίνω... Δεν θέλω να χάσω την εύτυχία της συντροφιάς σας.

Μολις ή μίστρες Σιητόν άνεφερε αυτά τα λόγια στη Μάττυ, ή οποία έπαυσε την ώρα έκείνη τό τσάι της, ή νέα κόρη έγινε πηλιθνή, και μιά μοχθηρή λάμψη πέρασε από τό βλέμμα της.

"Α! "Ετσι σας είπε; είπε άνάμεσα από τα σφισμένα της δόντια. Και λέτε πως καθόταν κοντά σ' αυτή την Κλάρα... και σας φάνηκε πως κουβεντιάζαν φιλικά, όταν τούς είδατε από μακριά;

"Ετσι μου φάνηκε, μίς Μάττυ. Πόσεξα μάλιστα, ότι ό κ. ντέ Σεμπρ δεν είχε πειρά αυτό τό ειρωνικό ύφος που παίρνει με τ' άλλα του φλέρτ.

"Και ύστερα λέει πως ή Κλάρα δεν είντε άπ' αυτές που φλερτάρουν... Καλά τό έλεγα εγώ... "Ηταν αδύνατο ένας άνθρωπος της αξίας του και της τάξως του να μην προκάλεση μεγάλη έντύπωση σ' αυτή την χωρική...  
"Είνε μιά χωρική που έχει παρουσιαστικό μεγάλης κυριας! είπε ή "Αγγλίσ με θαυμασμό. Και είντε τόσο ώραία! Φτωχή μίστρες Σιητόν! Μόλις είπε αυτά τα λόγια, ένα σκοτεινό βλέμμα της νεαρής κυριας της την έκανε ν' ανατριχιάση.

Για να έπανορθώση λοιπόν κάπως τα λόγια της, έπόσθεσε τραυλιίζοντας:

"Μά έχετε δίκιο... Στο τό κ' αν ύπερ Σεμπρ θα την ήρθκε πολύ περιορισμένη αντίληψη...  
"Περιορισμένη αντίληψη! φώναξε ή Μάττυ μ' ένα στριγγό γέλιο. Δεν έπρεζετε τα μάτια της για να μιλάτε έτσι... Φευγάτε! Φευγάτε! Μου φέρνετε φρίκη με την άνοση σας...  
"Η "Αγγλίδα έφυγε χωρίς να διαμαρτυρησή. "Ηταν εύτυχημένη που ή Μάττυ θριασκόταν καρφωμένη στό κρεβάτι της και είχε την ανάγκη της "Αλλοιώς να την έδιωχνε, γιατί είχε εκθείσει εκείνη που προκαλούσε τη ζήλια της.

"«Είντε τόσο ώραία!... Είντε τόσο ώραία!...»

"Η Μάττυ επανέλαβε αυτά τα λόγια μ' άπελπισία. Μεπρωτό στό θέμμα της περνούσε ή λεπτή ολιουέττα της Κλάρας, τό γοητευτικό της πρόσωπο, τό θαυμάσια μάτια της, ύμοια των οποίων ή Μάττυ δεν είχε ξαναδεί ή ποτέ, τά τόσο σοβαρά, τόσο θαβικά, τόσο άγνευθόλα...

Κ' άναρωσιόταν με άγωνία, άν ό Τζίλ, μολοντί έθεωρείτο άτρωτος από τον έρωτα, θα μπορούσε ν' αντίσταθ ή τού γοητεία αυτή.

"Ω! τη μοιά! ψιθύρισε ή Μάττυ στριφογυρίζοντας τα χείρα της. Γιατί να μάς συμθέ τό αυτοκινητικό άτύχημα; "Αν δεν γινόταν αυτό, ό Τζίλ δεν θα την γνώριζε... Προηγούμενος, παρ' όλη την άπόλυτη άδιφορία του για μένα, δεν άγαστώσε τουλάχιστον καμμία άλλη... Μά ποιος ξέρει τώρα. Ό Τζίλ είντε μιά Σφιγγέ, καείς δεν ξέρει τί σκέφτεται κατά βάθος... Μά πάντως, έπειδη άφηθήσε τις γνώμες του κόσμου, δεν θα διατάση, άν του έρθη τό καρπίσιο να κάνη γυναίκα του αυτή τη χωριανοπούλα... Αυτή, ύποκόμισσα ντέ Σεμπρ! Γυναίκα του! Γυναίκα του Τζίλ! φρίκη!

Και σωριάστηκε στό μαζιλάρυ της, ψιθυρίζοντας:

"Αυτό δεν θα ήνη... "Όχι, θα τό έμποδίσω...

"Όχι!... "Όχι, Τζίλ, μη τό λέτε αυτό... Σας πιστεύω

Και σωριάστηκε στο μαζιλάρυ της, ψιθυρίζοντας:

"Αυτό δεν θα ήνη... "Όχι, θα τό έμποδίσω...

Και σωριάστηκε στο μαζιλάρυ της, ψιθυρίζοντας:

"Αυτό δεν θα ήνη... "Όχι, θα τό έμποδίσω...